

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/136/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114229615
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1114229615.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobkyne : V. K., nar. X. X. XXXX, bytom K. XX, R., zastúpená Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, Bratislava, proti žalovanej : Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska ulica 71, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16. 1. 2019 č.k. 20C/190/2014 - 94, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovanej sa voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala priznania náhrady nemajetkovej ujmy zaplattenia 7.000 eur titulom náhrady škody spôsobenej jej pri výkone verejnej moci v konaní Okresného súdu Trnava vedeného pod sp. zn. 16C/167/2009 (pôvodne sp. zn. 16C/124/2004). Žalobkyňa poukazovala v žalobe na to, že sa žalobou zo dňa 23. 8. 2004 domáhala na Okresnom súde Trnava od Trnavskej univerzity zaplattenia sumy 80.000,- Sk, o ktorej rozhodol rozsudkom zo dňa 8.9.2005. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 14. 3. 2006 rozsudok okresného súdu potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením zo dňa 20. 7. 2007 na základe dovolania žalobkyne rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zo dňa 14. 3. 2006 zrušil. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 29. 1. 2008 opätovne potvrdil prvostupňový rozsudok. Najvyšší súd uznesením zo dňa 31. 3. 2009 zrušil rozsudok krajského súdu z 29. 1. 2008 aj rozsudok okresného súdu zo dňa 8. 9. 2005. Následne sa dňa 3. 9. 2009 a 20. 10. 2009 uskutočnilo pojednávanie. Okresný súd v Trnave rozsudkom zo dňa 22. 10. 2009 konanie v časti zastavil a vo zvyšku zamietol. Uznesením zo dňa 1. 3. 2001 súd priznal žalobkyňi oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 13. 4. 2011 zmenil rozsudok Okresného súdu v Trnave zo dňa 22. 10. 2009, pričom predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 17. 6. 2011.

2/ Žalobkyňa sa domáhala zaplattenia 7.000 € titulom zodpovednosti štátu za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/167/2009 (pôvodne sp. zn. 16C/124/2004), ktoré trvalo 7 rokov. O predbežné prerokovanie tohto nároku žalobkyňa v súlade s § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. požiadala Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré túto žiadosť vyhodnotilo ako nedôvodnú. Za podstatnú otázku v konaní považoval súd prvej inštancie tú, či je všeobecný súd oprávnený rozhodnúť o tom, že v inom súdnom konaní došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov s poukazom na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vychádzajúc z tvrdení strán súd prvej inštancie dospel k záveru, že neboli prieťahy v konaní, resp. porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, konštatované spôsobom predpokladaným aktuálnym znením § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré by vytváralo poklad na

rozhodovanie súdu o nároku žalobkyne. Žalobkyňa tvrdí, že je na všeobecnom súde, aby o uvedenom rozhodol; tiež je toho názoru, že aplikácia v súčasnosti platného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. by predstavovalo nepriamu retroaktivitu zákona, keď predmetné hmotnoprávne ustanovenie v čase vzniku tvrdených prietáhov neexistovalo.

S argumentom žalobkyne sa súd prvej inštancie nestotožnil. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje prietahy v konaní. Porušenie namietaného práva nemá hmotnoprávny základ v citovanom zákone, ustanovuje iba predpoklady uplatnenia si nárokov spočívajúcich v nesprávnom úradnom postupe spočívajúcom v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch. Zmena zákona č. 514/2003 Z.z. nemala a nemohla mať vplyv na právo žalobkyne, ktorého porušenie namieta.

3/ Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie (uznesenie ÚS SR z 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 467/2008). Súd prvej inštancie zastal názor, že nie je oprávnený hodnotiť žalobcom namietané prietahy v konaní. Zákom č. 412/2012 Z.z. bol do zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2013 (teda pred podaním žaloby v prejednávanej veci) vložený odsek 2, ktorý ako predpoklad priznania nároku na náhradu škody voči štátu ustanovil povinnosť, aby nesprávny úradný postup skonštatoval príslušný orgán, ktorý je v zákone výslovne uvedený. Zákon č. 412/2012 Z. z. neobsahuje prechodné ustanovenia. Dôvodová sprava k novému odseku 2 uvádza, že návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií : zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietáhov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prietáhov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietáhov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietáhov v súdnom konaní je oprávnený ústavný súd. Vzhľadom na vyššie uvedené návrh zákona výslovne dopĺňa, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prietáhov bolo rozhodnuté týmto oprávneným orgánom. Podporne možno poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo /57/2005 z 31.10.2005, ktorý v odôvodnení rozhodnutia uviedol : „Pravomoc soudu v občanském soudním řízení je upravená zejména v ustanovení § 7 o.s.ř. tak, že v tomto řízení soudy projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahu, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (odst. 1). Jiné věci soudy projednávají a rozhodují v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon (odst. 3). Neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by opravňovalo soud, aby v občanském soudním řízení (v řízení o ochranu osobnosti) zasahoval do řízení trestního tím, že by např. aproboval postup orgánu činných v trestním řízení z hlediska rychlosti a účelnosti řízení (obdobně srovnaj i odvolacím soudem zmíněné usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 2. března 2004, sp. zn. II. US 299/03)“. Ustanovenia § 7 pôvodného procesného predpisu (OSP) sa po rekodifikácii pretavili do čl. 1 CSP (§ 7 ods. 1 OSP) a § 2 SSP (§ 7 ods. 2 OSP). Je plne v súlade s touto koncepciou (čl. 1), že všeobecný súd nerozhoduje o porušeníach práv o ktorých rozhoduje iný, zákonom na to určený orgán. Súd konajúci o nároku o náhrade škody teda nie je oprávnený preskúmať postup iného orgánu štátu z hľadiska zákonnosti jeho postupu, ani z hľadiska rýchlosti a účelnosti konania. A teda nie je oprávnený urobiť záver o tom, že konanie iného

orgánu štátu je poznačené prietiahmi, prípadne o tom, kedy boli prietahy v konaní zavŕšené/ukončené. V tejto súvislosti je možné poukázať aj na judikatúru ústavného súdu, že nie každý zistený prietah v konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočného prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09).

4/ Na argumentáciu žalobkyne spočívajúcu v poukazovaní na rozhodnutia súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.8.2009, sp. zn. 6Co/100/2009-70), ktoré konštatujú, že záver o tom, že všeobecné súdy nie sú oprávnené preskúmavať priebeh konaní iných súdov nie je správny, súd prvej inštancie uviedol, že tieto rozhodnutia vychádzajú z iného znenia zákona. Pokiaľ aj vo vzťahu k predchádzajúcej právnej úprave (§ 9 ods. 2 a § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) bol v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaný aj právny názor, že konštatovanie prietahov bol priamo žalovateľný nárok, zmena právnej úpravy túto možnosť v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. už vylúčila. Žalobkyňa vo svojej argumentácii poukázala na rozsudok ESLP Apicella vs. Taliansko (č. sťažnosti XXXXX/XX), pričom závery, ktoré prezentuje, súd prvej inštancie nespochybnil; podporne však uviedol, že v uvedenom rozsudku sa ESLP zaoberal aj prostriedkami ochrany práv sťažovateľov a účinných prostriedkov nápravy. Aj s poukazom na rozhodnutie vo veci Andrášik a ďalší proti Slovensku uviedol (č. XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX a XXXXX/XX), že Slovenská republika má dva prostriedky nápravy - jeden smeruje k zrýchleniu konania a druhý je kompenzačnej povahy. Vo veci P. a ďalší okrem iného uvádza, že Súd poznamenáva, že nový prostriedok nápravy na Slovensku podľa čl. 127 Ústavy SR v spojení s príslušným zákonom o Ústavnom súde SR splnomocnil ústavný súd preskúmať sťažnosti na porušenia základných práv alebo slobôd, ktorých ochrana nespadá do právomoci iného vnútroštátneho súdu. Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy je účinným prostriedkom nápravy v tom zmysle, že môže zabrániť pokračovaniu namietaného porušovania práv nariadením povinnosti konať bez zbytočných prietahov, a priznať primeranú náhradu škody za porušenie, ku ktorému už došlo. Právny poriadok Slovenskej republiky teda obsahoval prostriedok ochrany práv žalobkyne už v čase ich tvrdeného porušenia. Týmto bola minimálne ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy a podľa názoru súdu aj sťažnosť podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, ktoré majú za účel prioritne ochranu práv žalobkyne (ako aj sama v žalobe tvrdí) a zároveň by vytvorili podklad pre toho konanie, pokiaľ by podľa žalobkyne neboli dostatočným prostriedkom nápravy (a to aj s poukazom na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Po právnej stránke oprel súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., § 3 ods. 1 písm. c/, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 (v znení účinnom od 1. 1. 2013), § 9 ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 2, § 17 ods. 3, ďalej o čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, § 49 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, § 56 ods. 1, ods. 3, ods. 4 zákona č. 38/1993 Z.z.

5/ Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je kumulatívne splnenie podmienok predpokladaných zákonom č. 514/2003 Z.z., ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia/neprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. S poukazom na vyššie citovanú argumentáciu súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa nepreukázala prvú podmienku a to existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietahoch v konaní, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol na základe ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP tak, že vzhľadom na plný úspech žalovanej v spore jej vznikol nárok aj na plnú náhradu trov konania, keďže jej však žiadne trovy nevznikli, súd žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

6/ Uvedený rozsudok napadla v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobkyňa, v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie podala žalobkyňa zjavne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. V odvolaní poukazovala na to, že súd prvej inštancie zamietol jej žalobu, ktorou sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy za prietahy v konaní s odôvodnením, že ako žalobkyňa nespĺnila podmienku vyplývajúcu z ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., a teda nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu. Zdôraznila, že novelizované ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré podmieňuje uplatnenie nároku titulom nesprávneho úradného postupu predchádzajúcou konštatáciou prietahov iným štátnym orgánom, napr. predsedom súdu, nadobudlo účinnosť dňa 1. 1. 2013. DO 31. 12. 2012 teda uplatnenie uvedeného nároku nebolo ničím podmienené. Súadne konanie, za prietahy v ktorom si žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy, trvalo od 23. 8. 2004 do 17. 6. 2011. Žalobkyňa vznikala ujma počas trvania konania a jej vznik bol zavŕšený skončením konania. Hraničným momentom vzniku ujmy na práve na prerokovanie veci bez prietahov je teda skončenie konania. Zákon účinný

až po skončení konania tak nemôže ustanoviť pre vznik už jestvujúceho nároku ďalšiu hmotnoprávnu podmienku, išlo by totiž o pravú retroaktivitu. Aj pokiaľ by sa podmienka v zmysle novelizovaného ust. § 9 ods. 2 cit. zákona chápala ako procesnoprávna, išlo by podmienku pre žalobkyňu nesplniteľnú, nakoľko podať sťažnosť na prietahy v konaní po skončení konania je vylúčené, keďže účelom takejto sťažnosti je odstrániť prietahy v konaní. Rovnako Ústavný súd SR odmieta sťažnosti podané po skončení konania ako bezúčelné, nakoľko tvrdí, že účelom ústavnej sťažnosti na prietahy v konaní je odstránenie prietahov, čo po skončení konania už logicky možné nie je (napr. III.ÚS 315/06, IV. ÚS 235/05). Ako nesprávny označila žalobkyňa záver súdu prvej inštancie v bode 27 napadnutého rozsudku, že žalobkyňou uplatnený nárok nemá hmotnoprávny základ, pretože zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje prietahy v konaní, ale ustanovuje iba predpoklady uplatnenia nároku. Naopak, žalobkyňou uplatnený nárok má hmotnoprávny základ výlučne v zák. č. 514/2003 Z.z., pretože práve tento zákon priznáva nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, a teda aj prietahmi. Nesprávny úradný postup je definovaný práve v § 9 ods. 1 a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v § 17 ods. 2, ods. 3, ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalobkyňa na podporu svojej argumentácie poukázala na uznesenie NS SR zo dňa 15. 2. 2012 č.k. 6Cdo/7/2012, v ktorom NS SR uviedol o.i., že „od účinnosti zákona č. 514/2003, t.j. od 1. 7. 2004, konštatovanie porušenia práva na konanie bez prietahov je žalovateľným nárokom, ktorý možno uplatniť voči štátu ako jeden z právnych následkov uspokojenia nemajetkovej ujmy (škody) spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 je občianskoprávnym nárokom.“ 7/ Ďalej žalobkyňa v odvolaní nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie v bode 29 rozsudku, podľa ktorého nie je oprávnený hodnotiť žalobkyňou namietané prietahy v konaní. Súd tak fakticky konštatoval nedostatok svojej právomoci, na čo by však mohol reagovať len zastavením konania súčasne s rozhodnutím o postúpení veci príslušnému oprávnenému orgánu podľa § 10 ods. 1 CSP. Rozhodnutie súdu má za následok prakticky odmietnutie spravodlivosti. Z judikatúry pritom vyplýva nielen právomoc, ale aj povinnosť súdu posudzovať prietahy v súdnom konaní. Tento názor podporila žalobkyňa poukazom na viaceré rozhodnutia súdov, napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 8. 2009 č.k. 6Co/100/2009 - 70, ďalej uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 4. 2013 č.k. 2Co/262/2012 - 78, tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15. 2. 2012 č.k. 6Cdo/7/2012, uznesenie ÚS SR zo dňa 6. 4. 2005 č.k. III ÚS 102/05 - 10. Dodala, že ani odpoveď predsedu súdu na sťažnosť na prietahy nezabavuje súd povinnosti posudzovať, či v konaní iného súdu nedošlo k prietahom. Predseda súdu totiž iba konštatuje, či k prietahom došlo, alebo nie, prípadne ich iba stručne identifikuje; posúdenie jednotlivých období nečinnosti, predmetu konania, správania účastníkov, ako aj ostatných relevantných kritérií je však iba na všeobecnom súde, ktorý o uplatnenom nároku rozhoduje. Žalobkyňa dodala, že ňou označené rozhodnutia súdov sa týkajú právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2012, zjavne vyvracajú záver súdu o nedostatku jeho právomoci.

8/ Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí analyzuje judikatúru ESĽP z r. 2000 a z r. 2001, t.j. ešte pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z.; uvedené rozhodnutia sa však týkajú splnenia podmienky vyplývajúcej z Dohovoru o využití vnútroštátnych prostriedkov nápravy, ktorým je až od 1. 1. 2002 ústavná sťažnosť. Dovtedy mohol sťažovateľ podať iba tzv. podnet, ktorý nezakladal povinnosť Ústavného súdu SR konať. Z uvedených rozhodnutí však nemožno vyvodiť záver, že o nárokoch z prietahov v konaní môže rozhodovať výlučne Ústavný súd SR. Ústavná sťažnosť však nie je jediným prostriedkom nápravy; ESĽP nikde nekonštatuje, že nemôže byť viac dostupných prostriedkov. Práve ESĽP pritom sťažnosť predsedovi súdu nepovažuje za účinný prostriedok nápravy. Žalobkyňa navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

9/ Na odvolanie žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná tak, že navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď sa stotožnila s dôvodom zamietnutia žaloby žalobkyne, a síce nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu. Zbytočné prietahy v súdnom konaní predstavujú bezpochyby zásah do základných práv účastníkov takto prietahmi poznačeného konania, ktorý sa prejavuje v pretrvávajúcom stave právnej neistoty, eventuálne až v strate dôvery v spravodlivé rozhodnutie veci. Rovnako je však nepochybné, že k takému zásahu dochádza už za trvania konania. Preto pokiaľ je jeho účastník toho názoru, že v dôsledku nedôvodnej nečinnosti orgánu verejnej veci dochádza k porušovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, je dôvodné predpokladať, že v konaní vyvíja i aktivitu smerujúcu k odstráneniu nepriaznivého stavu. Pokiaľ k takejto aktivite nedochádza zo strany účastníka počas trvania konania, ťažko možno prisvedčiť jeho neskorším tvrdeniam o závažnom zásahu do jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, ktorého dôsledkom navyše má byť vznik nemajetkovej ujmy, za ktorú požaduje vyplatenie peňažnej náhrady. Ako už uviedol súd prvej inštancie, účastník konania má právo podať sťažnosť na postup súdu pre porušenie práva na verejné

prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, na ktorej vybavenie je príslušný predseda súdu, na ktorého činnosť sťažnosť smeruje. Okrem toho má účastník súdneho konania právo obrátiť sa prostredníctvom ústavnej sťažnosti pre zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov na Ústavný súd SR, ktorý ako súdny orgán ochrany ústavnosti môže v prípade dôvodnosti sťažnosti konštatovať porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Prejavom aktivity strany (účastníka) v súdnom konaní smerujúcej k odstráneniu nepriaznivého stavu je teda predovšetkým sťažnosť na prietahy adresovaná orgánu príslušnému na jej prešetrenie a vybavenie. Zmyslom a účelom sťažnosti na prietahy v súdnom konaní je odstránenie stavu právnej neistoty; v tomto konaní nebolo preukázané, že by v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 16C/124/2004 a následne pod sp. zn. 16C/167/2009 žalobkyňa na to príslušnému orgánu (t.j. predsedovi súdu alebo ústavnému súdu) podala v jeho priebehu sťažnosť na prietahy. Správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietahoch v konaní. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd neprípustne ukladá pre vznik jej nároku ďalšiu podmienku, ktorá v čase trvania ňou namietaných súdnych konaní v zák. č. 514/2003 Z.z. neexistovala, a to preukázanie konštatovania prietahov príslušným orgánom. Už súd prvej inštancie pritom v rozsudku poukázal na to, že ani zmena zákona č. 514/2003 Z.z. nemala a nemohla mať vplyv na právo žalobkyne, ktorého porušenie namietala. Žalovaná v tejto súvislosti vo svojom vyjadrení poukazovala na to, že zmena znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 1. 1. 2013 v zmysel ktorej pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, neznamená ukladanie nových povinností poškodenému resp., osobe domáhajúcej sa náhrady škody spôsobenej prietahmi v konaní ale je len explicitným legislatívnym vyjadrením zásady vigilantibus iura (každý nech si stráži svoje práva) v súvislosti s uplatňovaním náhrad škody spôsobenej nečinnosťou orgánu verejnej moci ako i skutočnosti, že súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený sám ustáliť, či v konaní iného súdu, resp. orgánu verejnej moci došlo k prietahom v konaní, resp. k porušeniu práva na prejednanie veci v primeranom čase. Z ust. § 9 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré upravuje právny základ nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ako ani z iných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 však nevyplýva, čo zákon za zbytočné prietahy v konaní považuje, resp. na základe čoho má súd konajúci vo veci existenciu prietahov vyhodnotiť a zároveň tento zákon (ako ani iný právny predpis) súdu v konaní o náhradu škody nezveruje právomoc autonómne posúdiť otázku zásahu do práva na konanie bez zbytočných prietahov. Potom súdy aj vo veciach náhrady škody posudzovaných podľa zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 nemohli otázku existencie prietahov posúdiť autonómne ako otázku priebežnú, tak ako to žiada žalobkyňa, ale bo svojom rozhodovaní sa mali opierať o výsledky konaní pred orgánmi oprávnenými na konštatovanie porušenia práva na konanie bez zbytočných prietahov, pričom dôsledkom absencie takýchto dôkazov preukazujúcich existenciu prietahov je zamietnutie žaloby bez potreby ďalšieho dokazovania vo vzťahu k preukázaniu vzniku a rozsahu samotnej ujmy. Znenie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinné od 1. 1. 2013 teda neukladá žiadnu novú povinnosť, od ktorej žiadatelia o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom spočívajúcom v prietahoch alebo nečinnosti súdu v konaniach prebiehajúcich pred nadobudnutím účinnosti tohto znenia mali byť oslobodení, ale je len autentickým (zákonným) výkladom pojmu nesprávny úradný postup vo vzťahu k nečinnosti súdu, resp. zbytočným prietahom v konaní a k spôsobu, akým môže súd v konaní o náhradu škody dospieť k záveru o existencii prietahov v konaní zakladajúcich nárok na náhradu škody. V konaní o náhradu škody (vrátane nemajetkovej ujmy) tak mal a má súd pri posúdení otázky existencie prietahov vychádzať z vybavených sťažností/podnetov, ktorými bol nepriaznivý stav účastníkom konania namietaný už v konaní, v ktorom malo k prietahom dochádzať, a to bez ohľadu na to, či k týmto malo dochádzať pred 31. 12. 2012 alebo po ňom. Nedôvodná je tak aj námietka žalobkyne o odmietnutí spravodlivosti; z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd nikde nekonštatuje nedostatok svojej právomoci, ale ako dôvod zamietnutia žaloby uvádza nesplnenie hmotnoprávných predpokladov pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej náhradu žalobkyňa žalobou žiadala, keďže nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v tvrdených prietahoch v konaní, ktoré by boli konštatované na to oprávneným

orgánom. Žalobkyňa nevyužila právne prostriedky na ochranu pred porušením jej práva na konanie bez prieťahov, resp. na prejednanie vecí v primeranej lehote, v konaní v ktorom malo k týmto prieťahom dochádzať.

10/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11/ Odvolací súd preskúmal vec v napadnutom (t.j. v celom) rozsahu, na odvolacom pojednávaní (§ § 379, § 380 ods. 1, § 385 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nutné potvrdiť, hoci čiastočne z iného právneho dôvodu.

12/ Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (znenie účinné do 31. 12. 2012).

13/ Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (v znení účinnom do 31. 12. 2012).

14/ Ako je zrejmé z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie postavil svoje rozhodnutie na aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., avšak v jeho znení účinnom od 1. 1. 2013, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov.

15/ Podľa názoru odvolacieho súdu použitím ustanovenia § 9 ods. 2 cit. zákona v znení účinnom od 1. 1. 2013 aplikoval prvoinštančný súd na vec nesprávnu právnu normu, t.j. vec nesprávne právne posúdil. Pri rozhodovaní ktoré znenie daného ustanovenia dopadá na prejednávanú právnu vec bolo nutné vychádzať zo žalobného návrhu žalobkyne, ktorým sa voči žalovanej domáhala nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpela následkom toho, že súdy rozhodovali o jej žalobe v konaní vedenom proti Trnavskej univerzite, o zaplatenie sumy 80.000,- Sk (konanie bolo vedené na Okresnom súde v Trnave pôvodne pod sp. zn. 16C/124/2004) skoro 7 rokov, a to od 26. 8. 2004 (dátum podania žaloby na Okresnom súde Trnava) do 17. 6. 2011 (dátum právoplatnosti rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 4. 2011 č.k. 9Co/116/2010 - 91). Žalobkyňa sa teda domáhala priznania náhrady nemajetkovej ujmy za zbytočné prieťahy v súdnom konaní, ktoré bolo vedené v rokoch 2004 až 2011, t.j. v období, ktoré predchádzalo prijatiu zákona č. 412/2012 Z.z., ktorým sa menil zákon č. 514/2003 Z.z. okrem iného aj v znení ust. § 9. Ustanovenie § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. bolo totiž doplnené o jeho dnešné odseky 2 a 3 až s účinnosťou od 1. 1. 2013, t.j. až po vzniku žalobkyňou tvrdeného zodpovednostného vzťahu v prejednávanej právnej veci, keďže, ako už bolo spomenuté, k prieťahom v súdnom konaní, ktoré viedla žalobkyňa na Okresnom súde Trnava voči Trnavskej univerzite, o zaplatenie 80.000,- Sk, malo dochádzať v období od 26. 8. 2004 do 17. 6. 2011. Po právoplatnom skončení konania (dňa 17. 6. 2011) už totiž ku vzniku prieťahov v súdnom konaní logicky nemohlo dochádzať; preto bolo potrebné po právnej stránke subsumovať uplatňovaný nárok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy pod ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v jeho znení účinnom do 31. 12. 2012.

16/ Uvedené pochybenie prvoinštančného súdu však inak nič nemení na správnosti jeho záveru, že žalobkyňa existenciu nesprávneho úradného postupu - spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní - nepreukázala. Žalobkyňa má pravdu, pokiaľ v odvolaní argumentuje, že znenie ust. § 9 ods. 2 cit. zák. v znení účinnom do 31. 12. 2011, t.j. v období rozhodnom pre posúdenie ňou uplatneného nároku, nevyžadovalo pre priznanie tohto nároku splnenie podmienky, že sa poškodená osoba sťažovala na prieťahy, že bolo vydané rozhodnutie o disciplinárnom previnení sudcu, príp. že Ústavný súd SR rozhodol, že došlo k porušeniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a pod. Súd prvej inštancie ale nepochybil, pokiaľ skúmal aj otázku, či sa žalobkyňa ešte počas priebehu konania sp. zn. 16C/124/2004 sťažovala na to, že v ňom dochádza k zbytočným prieťahom a domáhala sa ich odstránenia, pričom zistil, že žalobkyňa sa na zbytočné prieťahy v konaní nestážovala. Odvolací súd poznamenáva, že počas rozhodného obdobia, t.j. v čase trvania súdneho sporu sp. zn. 16C/124/2004

(resp. neskôr pod sp. zn. 16C/167/2009), ktoré začalo doručením žaloby na súd dňa 26. 8. 2004, v priebehu takmer 7 rokov do jeho právoplatného skončenia dňa 17. 6. 2011, súdy (rôznych inštancií), rozhodovali o žalobe žalobkyne opakovane (ako to vyplýva z pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/124/2004), a síce : v poradí prvýkrát rozhodol Okresný súd Trnava o žalobe rozsudkom dňa 8. 9. 2005 (ktorým žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu); na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil svojím rozsudkom zo dňa 14. 3. 2006 (proti svojmu rozsudku zároveň pripustil dovolanie); na základe dovolania podaného žalobkyňou Najvyšší súd SR dňa 20. 7. 2007 uznesením rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu); na odvolacom pojednávaní dňa 29. 1. 2008 Krajský súd v Trnave ako súd odvolací opätovne potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu; na základe v poradí druhého dovolania podaného žalobkyňou (podaného dňa 6. 5. 2008) Najvyšší súd SR svojím uznesením zo dňa 31. 3. 2009 zrušil ako rozsudok Krajského súdu v Trnave tak aj Okresného súdu Trnava a vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie; dňa 22. 10. 2009 Okresný súd Trnava rozhodol o žalobe žalobkyne svojím v poradí druhým rozsudkom tak, že v časti 1.328 € konanie o žalobe zastavil (pre jej späťvzatie v tejto časti), vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol a napokon dňa 13. 4. 2011 Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalobkyne tak, že rozsudok okresného súdu v zamietajúcom výroku zmenil a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 1.327,76 € v prospech žalobkyne.

17/ Okrem termínov pojednávaní, kedy súdy jednotlivých inštančných stupňov rozhodovali o žalobe žalobkyne, je z obsahu pripojeného spisového materiálu Okresného súdu Trnava sp. zn. 16C/124/2004 (sp. zn. 16C/167/2009) zrejmé, že v konaní boli vykonané viaceré úkony súdov (okresného, krajského), týkajúce sa napr. rozhodovania o žiadosti žalobkyne o priznanie jej oslobodenia od súdnych poplatkov, prípravy pojednávania, doručovania podaní na vyjadrenie protistrane a pod. V priebehu trvania predmetného súdneho konania (t.j. takmer 7 rokov) jednotlivé súdy rozhodli o žalobe žalobkyne celkom 6 krát : dvakrát na úrovni okresného súdu, trikrát na úrovni krajského, t.j. odvolacieho súdu a dvakrát rozhodoval vo veci najvyšší súd ako súd odvolací. Z uvedeného plynie, že súdy vo veci žaloby žalobkyne sp. zn. 16C/124/2004 konali priebežne, bezprietahovo. K väčším časovým intervalom medzi predložením súdu a rozhodnutím došlo v prípade, kedy sa spisový materiál nachádzal na Najvyššom súde SR za účelom rozhodnutia o dovolaniach žalobkyne (v prípade rozhodovania o v poradí prvom dovolaní bola vec predložená NS SR dňa 10. 7. 2006, NS SR rozhodol o dovolaní uznesením zo dňa 20. 7. 2006; v prípade v poradí druhého dovolania žalobkyne bola vec predložená NS SR dňa 23. 7. 2008, o dovolaní rozhodol NS SR dňa 31. 3. 2008), resp. aj v prípade ostatného rozhodovania Krajského súdu v Trnave o odvolaní žalobkyne (kedy bola vec predložená okresným súdom Krajskému súdu v Trnave dňa 29. 3. 2010, o ktorom odvolací Krajský súd v Trnave rozhodol dňa 13. 4. 2011; rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 6. 2011).

18/ Žalobkyňa existenciu nesprávneho úradného postupu súdov v právnej veci sp. zn. 16C/124/2004 videla v zbytočných prietahoch, keď poukazovala na skutočnosť, že konanie trvalo takmer 7 rokov, pričom jeho dĺžka bola ovplyvnená aj tým, že v rámci rozhodovania súdov dochádzalo opakovane k zrušeniu a vráteniu rozhodnutí súdov nižšieho stupňa súdom vyššieho stupňa (Najvyšším súdom SR). Zrušenie rozhodnutia súdu a vrátenie veci súdu nižšieho stupňa na ďalšie konanie nepredstavuje podľa názoru odvolacieho súdu naplnenie podmienky nesprávneho úradného postupu toho súdu, ktorého rozhodnutie bolo zrušené a vrátené. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie o tom, že postup súdov v súdnych konaniach je natoľko špecifickým procesom (jednak z hľadiska postupu súdu v rámci jednej inštancie, ale špecifický je aj z toho hľadiska, že konanie v rámci jednej sporovej veci môže prebiehať na viacerých stupňoch - inštanciách, ako tomu bolo v prejednávanej veci), že nemožno pripustiť situácie, kedy by mali súdy nižšieho stupňa hodnotiť správnosť postupu súdov rôznych vyšších inštancií, keďže by si tak prisvojovali kompetencie, ktoré im nepatria. Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu. Keďže súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v konaní nebola preukázaná kumulatívna existencia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - v danom prípade nebol naplnený hneď prvý zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a síce existencia nesprávneho úradného postupu - správne žalobu žalobkyne zamietol, bez toho, aby sa ďalej zaoberal skúmaním, či boli naplnené ďalšie zákonné predpoklady (existencia škody či nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody či nemajetkovej ujmy).

19/ Hoci skúmanie naplnenia ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu v danom prípade nebolo predmetom dokazovania (vzhľadom na záver o nesplnení hneď prvého predpokladu o existencii

nesprávneho úradného postupu), odvolací súd považuje za nutné poznamenať, že nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnej integrity poškodeného, vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Rozhodovanie súdu o priznaní konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania zameraného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje poškodeného (tu žalobkyňu). Súdom stanovená výška náhrady nemajetkovej ujmy by mala byť primeraná spôsobenej ujme. Z toho plynie, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť len zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez ohľadu na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života poškodeného, bez ohľadu na závažnosť utrpenej ujmy a okolností, za akých k ujme došlo. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že žalobkyňa neprodukovala v konaní žiadne dôkazy, ktorými by preukázala vznik konkrétnych nepriaznivých následkov ňou tvrdeného nesprávneho úradného postupu; žalobkyňa (nesprávne) tvrdila, že právo na priznanie nemajetkovej ujmy vzniká už len zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu (t.j. automaticky); v tomto smere odvolací súd poukazuje na závery obsiahnuté v uznesení ÚS SR sp. zn. I.ÚS 285/2018. Nutno tiež vziať do úvahy skutočnosť, že povaha a účel konaní vedených či už pred Ústavným súdom SR, alebo aj pred ESĽP (týkajúcich sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy) sú odlišné od povahy a účelu konaní o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vedených pred všeobecnými súdmi SR na základe zákona č. 514/2003 Z.z., preto neobstojí argumentácia žalobkyne, ktorá na podporu svojho nároku poukazovala na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, či ESĽP. Nemožno pritom navyše opomenúť skutočnosť, že žalobkyňa sa domáhala priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 €, hoci v pôvodnom konaní (vedenom voči Trnavskej univerzite pod sp. zn. 16C/124/2004, resp. 16C/167/2009) sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 80.000,- Sk, v prepočte 2.655,50 €; žalobkyňou uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy teda násobne prevyšovala plnenie uplatňované žalobkyňou v pôvodnom konaní titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

20/ Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP (hoci sčasti z iného právneho dôvodu).

21/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP; v konaní úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že - hoci žalovaná mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % - žalovanej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

22/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).